

țară în care viața să semene a viață“. Bigoții îl asigură pe fermierul rămas singur că va cunoaște fericirea și pacea, acum când spiritele rele au fost izgonite; dar bătrînul nu mai are nici soție, nici fiică, în jurul fermei domnește o tristețe apăsătoare, care devine și mai acută la apariția tinerei paralizice, plecată de dimineață plină de speranță și întoarsă de la Lourdes fără să fi trăit vreun miracol al vindecării.

Spectacolul a fost regizat de Philippe Mentha. Din distribuție s-au distins Fernand Berset, Lise Ramu, Claire Dominique, Toni Maag, Jacques Gardel. Conceptul ca o farsă feerică, spectacolul constituie un protest împotriva minciunii și ipocriziei și un imn închinat vieții.

Laurence Olivier, director

După cum se știe, Laurence Olivier a debutat într-un rol cu care nu s-a mai întâlnit în fecunda sa carieră de 35 de ani: acela de director. Și cum nu este vorba de un teatru oarecare, ci de primul teatru național englez, pentru înființarea căruia a luptat acum șase decenii Bernard Shaw, desigur că proiectele marelui actor sînt urmarite cu viu interes.

În consiliul artistic al noului teatru (care se construiește nu departe de locul strămoșului său, „Globe Theatre“, între „Albert Hall“ și zgîrie-norul unui trust al benzinei), au un cuvînt greu de spus și alte personalități de seamă ale teatrului englez contemporan. Peter Brook, de pildă, a declarat presei: „Ținînd seamă de particularitățile vremii noastre, activitatea noastră va trebui să se inspire din creația «rebelilor», a «furioșilor». Prin optica sa, scriitorului de dreapta îi sînt accesibile mai

putine teme decît celui de stînga. Vom căuta să colaborăm cu «English Stage Royal Court Company», unde au debutat dramaturgii ca Osborne, Arnold Wesker și John Arden“.

Mai temperat în anticipări, Laurence Olivier nu uită că teatrul va depinde, în primul rînd, de subvenția oficială care-i va impune un repertoriu bazat pe valori gata recunoscute. El se justifică astfel: „Firește, intenția noastră este să încurajăm pe autorii tineri. Dar pe cei afirmați e greu să-i convingem să ne cedeze lucrările, căci nu vor fi reprezentați decît de două ori pe săptămînă. Iar cei care luptă pentru afirmare desigur că nu ni se vor putea dedica integral, încasările noastre fiind cam limitate“.

În concluzie, în repertoriul primei stagiuni, spectacolul inaugural cu *Hamlet* va fi urmat de piese de Ibsen, Brecht, Ionesco și Beckett și ale altor autori, care vor fi alese ulterior.

Schiller într-o nouă viziune

Un succes estival — reluat la Paris și în actuala stagiune — l-a constituit montarea *Mariei Stuart* de către compania condusă de Georges Vitaly. Noutatea spectacolului constă în efortul regizorului de a evita orice element melodramatic din joc și din punerea în scenă, accentul căzînd pe rezonanțele tragice. Două excepționale creații actoricești au încununat efortul regizoral. Silvia Montfort, în rolul reginei Elisabeta, a creionat un portret dur, energic, purtînd aureola tragică a singurătății. Partenera ei a fost tînăra Nadine Basile (o descoperire a stagiunii trecute), care a știut să-i dea reginei Scoției grație, feminitate, tandrețe, păstrînd o ținută sobră, lipsită de emfază.